

HOLLY
WEBBOVÁ

Magická zvířata

PTAČÍ
TRIKY

FRAGMENT

Magická zvířata – Ptačí triky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Holly Webbová
Magická zvířata – Ptačí triky
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

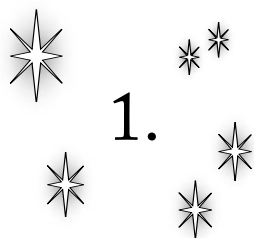
Magická zvířata

Ptačí triky

Holly Webbová

FRAGMENT

Věnováno Jonovi, Tomovi, Robinovi a Williamovi

Lotka stála na dvorku Grassových chovatelských potřeb, dívala se k nebi a přemýšlela, co dělat. Venku mrzlo, ale jí se ještě nechtělo dovnitř. Potřebovala trochu času. Už si zvykla, že se kolem ní dějí divné věci, nebo si to aspoň myslela. V kouzelném krámku svého strejdy žila už tři měsíce. Společnost jí v něm dělala parta drzých různých myšek, křeččí generál a sarkastická krysa. Také se učila kouzlit u jedné čarodějky. Takže na divné věci už byla zvyklá. Jenže před chvílí, zrovna když svému pejskovi Sofince vařila kávu, se za ní zjevil její tatínek. Tatínek, kterého neviděla už osm let a o kterém jí všichni říkali, že je mrtvý.

„Jsi v pořádku, Lotko moje drahá?“ Sofinka ji starostlivě štouchla do tváře. Její fousky ji polechtaly na nose. „Chceš, abych ho zahrnala?“

Lotka se zasmála, ale ve skutečnosti o nic legračního nešlo. „Po takové době, co jsme si přály, aby se vrátil?“ zeptala se Sofinky smutně.

Sofinka pohodila černýma ušima a vychytrale se na Lotku podívala. „Jenže jsi nečekala, že se vrátí takhle, bez vzpomínek, vid', Lotko?“

„Ne...“ přiznala Lotka s povzdechem. „Čekala jsem, že si mě bude pamatovat – aspoň trošku. Já vím, že mi byly jen dva roky, když zmizel, jenže on vůbec neví, že má dceru! Vlastně asi ani neví, co je zač on sám.“ Lás-kyplně se přitiskla k Sofinčinu hřejivému a heboučkému kožíšku. Sofinka, černá jezevčice se zázvorovými očima, byla její magický partner. Od chvíle, kdy odhalily své spojení, posilovala Lotčiny kouzelnické schopnosti a představovala její druhé já. Panovačné, vševědoucí a čokoládou posedlé já.

„Měly bychom se vrátit dovnitř,“ zamumlala Lotka do vanilkou vonící srsti na Sofinčině hlavičce.

„Hmm...“ souhlasila Sofinka, ale ani jedna se nehnu-ly.

Konečně se Lotka odrazila od stěny. „Strejda Josef se brzy vrátí. Pro něj to bude taky hodně zvláštní zážitek. Nemůžeme dopustit, aby jen tak vešel do domu a našel svého dávno ztraceného bratra u stolu.“

„A taky jsme tam tvého tátu nechaly samotného,“ dodala Sofinka něžně.

Lotka se začervenala. „Já vím... to nebylo hezké. Jenže já už to nemohla snést, Sofinko. Vždyť on neví, kdo jsem!“

Otřela si oči hřbetem ruky. Snila o tomto dni, o této báječné chvíli, už celé týdny – od té doby, co zjistila, že její otec je možná pořád naživu. Zmizel už před lety, když ještě všichni žili v Grassových chovatelských potřebách spolu se strejdou Josefem, jeho ženou a Lotči-

ným bratrancem Danem. Lotčina maminka došla k přesvědčení, že její manžel je mrtvý, a protože bez něj nedokázala v městečku žít dál, odstěhovala se i s Lotkou jinam.

Lotka byla tehdy tak malá, že na život v obchodě dočista zapomněla. A když nedávno její maminka odjela za prací do Francie, zlobila se, že ji nechala u strejdy Josefa, a byla připravená svůj nový domov nenávidět. Jenže to netušila, že jde o obchod plný mluvících zvířátek, která nedovedou mlčet ani ve chvíli, kdy mají za úkol chránit tajemství krámků. Jak by si nemohla zamilovat legrační růžové myšky a svoji úžasnou Sofinku?

Bylo pro ni velkým překvapením, když zjistila, že v tom hezké pokojíčku s růžovými puntíkatými závěsy už kdysi bydlela a že jí v žilách koluje kouzelnická krev. Díky spojení se Sofinkou dokázala neuvěřitelné – a někdy i nebezpečné věci. Ještě nikdy ale nemusela dělat nic tak děsivého ještě teď. Jak by se měla představit svému vlastnímu tatínkovi?

Pomaloučku se vracela do kuchyně a bezmyšlenkovitě drbala Sofinku za ušima.

Mám tě ráda. On tě bude mít taky zase rád. Nebud' smutná... opakovala jí Sofinka v duchu a Lotka všechnu sílu, kterou od ní dostala, přeměnila v úsměv, který věnovala tatínkovi.

„Omlouvám se. Jen mě... překvapilo, že jsi tady. Neměla jsem takhle utéct.“

Seděl u stolu tak, jak ho tam nechala, s rukama okolo šálku s kávou, kterou mu připravila. Nevypil z ní ani kapku. Zíral na Freda, nejchytřejšího, nejpraštěnějšího a nejodvážnějšího růžového myšáka, který se mu chystal předvést, jak přeskočí šálek, vážně, levou zadní.

Lotce neušlo, že samotný rozhovor s myšákem tatínka nijak neudivuje. Možná zapomněl, kdo je, ale vypadalo to, že na kouzelná zvířata si pamatuje.

„Frede, ne!“ vypískla Lotka právě ve chvíli, když se myšák rozběhl.

Přestože tatínek vypadal zmateně a unaveně, měl obdivuhodný postřeh. Za okamžik už držel Freda za ocásek nad šálkem, zatímco myšákovi z vousků kapala káva.

„Lotko! Za to můžeš ty! Vyrušila jsi mě!“ prskal Fred nakvašeně.

„Promiň. Jsem si jistá, že bys to zvládl. Jen jsem se bála, že je ta káva pořád moc horká.“ Lotčin tatínek nabídl Fredovi s vážnou tváří čistý kapesník a myšák do něj zabořil vousky, dokud se necítil lépe.

„Udělám novou...“ zamumlala Lotka a zvedla šálek.

„Moje vousky jsou naprosto čisté, klidně to může vypít!“ vyštěkl Fred zpod kapesníku, do kterého se zabalil jako do ručníku. Rázným krokem – tak rázným, jak to jen malý myšák dokáže – došel přes stůl k Lotčinu tatínkovi. Kapesník za ním vlál jako dlouhý plášť. Důstojně vyšplhal do kapsy tatínkovy žluté větrovky a vtáhl dovnitř za sebou i kapesník, takže nebyl vůbec vidět.